

Pátek po 2. neděli adventní

Iz 48,17–19

Tak praví Hospodin, tvůj vykupitel, Svatý Izraele: „**Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, učím tě, abys měl úspěch, vedu tě cestou, kterou máš jít. Kdyby sis hleděl mých přikázání, tvůj blahobyť by (se rozléval) jako řeka a tvé štěstí jako mořské vlny;** bylo by jak písku tvých pokolení a potomků z tvého těla jako jeho zrněk. Nebylo by vyhynulo, nebylo by vyhlazeno přede mnou tvé jméno.“

Mt 11,16–19

Ježíš řekl zástupům: „Ke komu přirovnám toto pokolení? Je jako děti, které sedí na tržišti a volají na své druhy: 'Hráli jsme vám, a vy jste netancovali, nařikali jsme, a vy jste neplakali.' **Přišel Jan, nejedl a nepil, a říkají: 'Je blázen.'** Přišel Syn člověka, jí a pije, a říkají: 'Je to žrout a pijan, přítel celníků a hříšníků.' Ale přece moudrost se ospravedlní svými skutky.“

*...učím tě, abys měl úspěch, vedu tě cestou, kterou máš jít.
Kdyby sis hleděl mých přikázání, tvůj blahobyť by se rozléval
jako řeka a tvé štěstí jako mořské vlny...*

Na misijní stanici rozdával kněz dětem balíčky sušenek. Jeden malý chlapec začal hned balíček rozbalovat. Matka ho napomenula: „Počkej, rozbalíš ho až doma a podělíš ostatní sourozence. Není to jenom tvoje.“ Synek se rozzlobil a vztekle utekl ze stanice k lesu. Když se za chvíli vrátil s hrůzou v očích, vyprávěl matce, že v lese je zlý duch, ze kterého má strach, protože duch na něho volal, že ho nemá rád. Matka pochopila, co se stalo, a vrátila se s dítětem na místo, kam předtím uteklo. „Co jsi na toho ducha křičel?“ zeptala se chlapce. „Nenávidím tě,“ odpověděl hoch. „Dobrá,“ řekla matka. „A teď zavolej: Mám tě rád!“ Chlapec poslechl a z plna hrdla vykřikl ona slova směrem k lesu. A stejná věta se vrátila zpět.

Max Kašparů – Po provaze ke Kristu, KNA 2014

Ne vždy se necháváme od Pána vyučovat. Zvláště některé situace života k nám mohou promlouvat a my se nechceme nechat poučit...

Prvním projevem lásky je projev lásky vůči vlastní duši. Don Bosco – MB XVI,316